

КАКО И ЗАШТО УБИТИ часног генерала Новака Ђукића?

Џевад Галијашевић 22:20 03.07.2017.

“Боже, очисти ме од потајних гријеха и опрости ми гријехе других!” –
(Псалам 58)

Крвави Дан младости, 25.мај 1995. године у Тузли, ноћу, у 20 сати и 55 минута, познат као „Злочин на Тузланској капији“, означио је крај живота за 71 особу од 3–27 година старости и лакше или теже рањавање око 240 лица. Непозната експлозивна направа, коју су „стручњаци“ Унпрофора препознали као ТФ гранату ОФ-482 са тренутним (контактним) упаљачем, руске производње, наводно је била испалена из топа 130 мм М-46 са удаљености веће од 17 километара, а ту гранату је испалио непостојећи артиљерац и непостојећи човјек, Арсић Момчило. Убрзо је, због командне одговорности и немогућности да се суди измишљеном лицу, окривљен генерал војске РС Новак Ђукић и осуђен за ово дјело, искључиво због „сарајевског експерта“, чаршијског олоша по имену Берко Зечевић (који је поред овог имена користио и: Борислав, Берислав и Суљага).

Иако је у духу чаршијског, подрепашког менталитета Берко истицао част и углед Новака Ђукића а суд констатовао да није доказано да је, било усмено или писмено, генерал наредио гранатирање Тузле (јер то никада ни прије ни после није чинио), ипак је изречена казна од 25 година затвора, јер би „...по свим правилима...“, како каже Берко Зечевић, „...генерал Ђукић морао знати ко стоји иза такве наредбе и те гранате“.

Сваки разговор о жртвама специјалне операције, о убијању невине дјеце на Тузланској капији, вишеструко је болан; у Тузли такве разговоре одбијају са индигнацијом али, баш због тога што сви осуђују тај злочин, он се мора истражити а кривац за њега мора бити кажњен. Новак Ђукић очигледно није тај кривац.

У књизи „Диверзија на Тузланском тргу ‘Капија’“ аутора Илије Бранковића, уз рад многих научника и експерата, објашњено је то и доказано на такав начин, детаљно, прецизно и јасно, да ова књига, просто, захтијева одговор.

Само не од квази стручњака попут Берка, у виду наручених конструкција које долазе из сарајевске касабе, а не познају и не прихватају неизбјежне законе балистике.

Многа важна питања у Босни и Херцеговини захтијевају одговоре, а потребу за њима, као никада до сада, захтијева и овај јединствени стручни али и научни рад.

Истина, у цивилизацијском, културном, вјерском и моралном смислу, Босна и Херцеговина не постоји; ни као друштво а још мање као држава. Простор подијељен различитим духовним вриједностима и концептима не показује ниједну заједничку вриједност за коју би неко дао живот и пред историјом отворио процесе одбране и жртвовања за њу.

Сваки поглед на Босну и Херцеговину, па и на Западни Балкан у цјелини, представљао би поглед у празно, да не постоји, да не штрчи и да не пружа отпор – Република Српска.

Видљива је та борба Републике Српске и њеног предсједника Милорада Додика са аветима западне, неолибералне тираније и очигледан је избор српског народа са ове стране Дрине да избрише, заувјек, са геополитичке карте подијелу свијетова и цивилизација – Истока и Запада, на ријеци Дрини; лажну границу која би у стварности представљала раздвајање српског народа и његово цјепане. Нову фрагментацију, уситњавање и одвајање. Западни лидери су за ову битку мобилисали и дојучерашње Србе, насилно покатоличене Хрвате и исламизирани Бошњаке, криминализоване Црногорце, подијељене Македонце и мржњом задојене Шиптаре. Тај митски рат Давида и Голијата, у коме је Давид у ствари Крајишник и Бањалучанин, градио је медијску слику савршене природе коју убица, Франкенштајн и неолиберални Квазимодо са запада посједује док упорно убјеђује свијет да је национални отпор, борба за вјеру и слободу – најгора ствар на планети, пуна гада.

Силна моћ Запада, политичка, медијска и војна, сручила се на Републику Српску а њу су пратиле лажи о највећим злочинима које је жртва починила, о геноцидима као пројекту и недјелима саме жртве, док се одржавао манир изнуривања и убијања народа.

Присиљавани су на лажна признања злочина, мучени су и убијани у Хагу представници политичке и војне елите из Републике Српске како би се исконска борба добра и зла, кроз сукоб Истока и Запада, представила у обрнутој моралној пројекцији.

Упркос магли медијске и идеолошке прашине бачене са Запада на Балкан, на површину су испливале многе дилеме и неке јасне истине. Кроз њих и једно важно питање које је посебно освјетљено кроз борбу генерала Новака Ђукића: да ли је Алија Изетбеговић, испуњавајући налоге са запада, био одлучан и спреман подметнути и обући Бошњацима „прслуке бомбаша самоубица“, само да би комшијама било теже?

Из тог питања развила су се многа друга, важна, питања за све актере и народе: да ли је, тај творац „Исламске декларације“ заиста био спреман послати разбојнике и убице из специјалне јединице СДБ – „Шеве“, да са Унисових небодера „Моме и Узеира“ снајперски пуцају на Тузланске рударе у посљедњем протесту те 1992. године?!

А у септембру те исте године, да ли је баш послао Јуку Празину да зољама разара Ријасет Исламске заједнице како би истјерао из њега и земље Реис ул улему Хаџи Јакуба еф. Селимовског, убијајући при томе пет људи, међу њима и унука и зета некадашњег реиса Наима Хаџиабдића док је секретар Омердић том приликом рањен?

Да ли је Шеки, због прикривања тог недјела, морао убити Јуку Празину код Лијежа?

И да ли је он одобрио убиство Мушана Топаловића Цаце и повјерио га министру полиције Авди Хебибу, у име „праведне освете“ за убијеног сина како пишу и сарајевски медији?

Да ли је Алија у борби за влас, наредио убиство команданта властите војске Сефера Халиловића, убијајући му жену и брата њеног, како тврди сам Сефер а у књигама пише и његов син (и син жртве) Семир Халиловић?

Да ли је Алија наредио „Шевама“ да, код Врбања моста, убију Бошка и Адмиру јер, ето, дају „лош примјер“ и васкрсавају заједништво Срба и Бошњака?

А убиства у улици Васе Мискина Црног за које у Уједињеним нацијама и Хашком трибуналу, постоје апсолутни докази о убијању свога народа...а тек Маркале?!

Или рат у „Цазинској крајини“, јер је политички противник, Фикрет Абдић Бабо, прогласио „Аутономну Област Западна Босна“, што је политички еквивалент данашњем „Унско-Санском кантону“, некадашњем Бихаћком округу, и није ни република ни држава него је назван, како никада раније није – „Западна Босна“, само зато да потврди своју припадност земљи и истакне своје право на малу мрвицу аутономије.

Е то је ипак био рат са готово 5.000 међусобно убијаних муслимана, баш онако како данас те двије стране различитог муслиманског разумијевања себства и вјере своје ратују широм свијета: од Авганистана, Ирака, Сирије, Либије, Пакистана, Нигерије...!

Ипак је то Алија прије њих урадио, остављајући касније многе дилеме о сумњивим договорима и личној улози и у сребреничком масакру, уз америчко и француско покриће.

О АУТОРУ

Џевад Галијашевић (Мошевац код Маглаја) босанскохерцеговачки је политички аналитичар и стручњак за безбједност и тероризам. Био је председник општинског одбора Странке за Босну и Херцеговину у Маглају 1999. године. Начелник општине Маглај је постао 2000. године. Као начелник, наредио је да 1.500 муџахедина напусти српске куће у Горњој Бочињи, због чега је постао омражен међу њима. Међутим, до спровођења наредбе никада није дошло. У септембру 2006. године два пута је нападан и био је приморан да пресели своју породицу у Хрватску.

И тако дођосмо, опет, до неприхватљивог „Дана младости“ у Тузли 1995. године и црној тачки на којој је домаћин и јунак – часни генерал рекао „доста“ и употребио своје војничко знање и образовање, као и морал стицан вјековима у крилу свога народа.

Генерал Новак Ђукић није желио прихватити улогу жртве, која би значила обесчашћивање властитог народа и протеклог рата, као највећег изазова који му је историја неметнула.

Јер та измишљена српска кривица, поред општих геополитичких форми има и оне ситносопственичке, себичне, регионалне, комшијске разлоге, интересе и облике: јединствена Босна и Херцеговина, унитарна Босна, једна адреса.

Држава која би требала бити уједињена на демонизацији и анатеми цијелог народа што ју је створио и ослобађао некада, баш као и данас. Што год учинила, прошлост јој се враћа као симптом болести, посебно у оваквом тренутку у коме сваки изузетак може постати ружно правило.

Како се уопште, у оваквој земљи без државе, неко усуђује доносити суд о различитим злочинима што тиште друштво, када је не тако давно и сам историји нудио многе примјере “никад виђеног дивљаштва“?! Ова земља на себи носи неизбрисиву и незаборавну љагу ретроактивне одговорности за ужасе које су починили наши преци или неки други људи.

Јер родити се као Босанац или Херцеговац (тачније Бошњак, Србин или Хрват) значи носити терет порока и грдобе који нас обиљежавају као стигме, то значи признати да смо кроз историју вијековима сијали сузе и рушевине, гдје год смо ногом предака ступили.

Свакако је ријеч о неправедно импутираном моралном недостатку и непоправљивој љази, која открива нашу земљу као лице самог ђавола и шејтана, чија злокобна присутност квари све, будући да му је средиште посвуда и настањује једнако главу папуанскога ратника из Прњавора – лажног Србина; баш као и главу принца исламизма сарајевске чаршије, султановог слуге са женском прегачом око паса, те радикалних имама из џамије Краља Фахда или екстремиста из вехабијских параџемата; на исти нашин, као и главу цвијетне усташке сабраће и било којег спекуланта на херцеговачкој идеоошкој берзи или националног бојовника, некад из Сокола а данас са Рондоа.

Данас када смо суочени с пријетњом која притишће и живе и мртве, сарајевска чаршија је понудила јасан одговор: револуционарни ислам!

Сви мушкарци и све жене, наоружани потпуном вјером у темељне вриједности Божије ријечи, Божије истине и исламског братства, бит ће у стању повести борбу и „избавити нацију из царства

лажи“, дочаравају нам један од најнеобичнијих феномена посљедњих неколико година: потпуно стапање крајње, титовске, атеистичке љевице и вјерског радикализма.

Та лажна, привидно тврдокорна љевица, која прихвата сваки компромис с буржоаским друштвом, која, када је ријеч о нападима на “мале зелене”, активно сарађује с најреакционарнијим елементима муслиманске вјере и тако постојано се додворава тоталитарној теократији. Нажалост, сада је видљива дилема да све то можда чини мање из опортунизма, а више због стварних афинитета и прихватања истих, заједничких, вриједности.

Тај крути и недвосмислени идеолошки концепт не дијели само Босну и Херцеговину него, врло сличан, пролази кроз линије раздвајања у цијелој бившој Југославији, исцртавајући нову границу која сада одваја Хрватску и Словенију од остатка бвше Југославије.

Наравно, на Балкану се ова црта подудара са историјскомом границом Хабсбуршког. Османског и Римског царства. Народи сјеверно и западно од ове црте су протестантски или католички; они су дијелили заједничка искуства европске историје и традиције – феудализам, Ренесансу, Реформацију, Просвјетљење, Француску и Индустријску Револуцију; они су углавном економски развијенији од народа са источне стране и могу се надати све већој укључености у заједничку европску економију.

Народи источно и јужно од ове црте су православни или муслимански; они су историјски припадали Османском или Аустро-угарском царству те су били само незнатно додирнути обликујућим догађајима у остатку Еуропе; они су мање-више економски слабије развијени. Као најзначајнија црта подјеле у Еуропи, жељезну идеолошку завјесу замијенила је Жељезна завјеса вјере и културе. А како су догађања у Југославији показала, то није само црта разлика; повремено то је и линија фронта и крвавих сукоба.

У тим сукобима све је дозвољено, свим странама – и сви су били некад жртве а некад злочинци. Од прилике до прилике.

Зато не чуди универзално питање, које сваком секундом егзистенције одјекује у цјелом друштву: „Како је могуће да људи, толико достојанствени, поносни и храбри у протеклом рату, прихвате у миру живот пун покорности и понижења“!?

И како то да велики историјски догађаји и познате историјске личности у општој свијести живе као митови или као чисте идеолошке садржине а да се стварне људске драме, борбе и побиједи, одвијају у свијести привидно обичних људи, попут генерала Новака Ђукића.

Његов живот и његова судбина је поприште опште борбе добра и зла – борбе појединца са периферије на великим теренима цивилизацијске мржње и подјеле. Његов живот данас

представља ту тачку у којој се укрстила судбина поштеног домаћина и часног генерала, који не прихвата лажљивом пропагандом прописану колективну кривицу, него се бори тражећи за себе више и другачије, правду којом спасава част властитом народу.

Мали, безначајни, чаршијски и режимски експерти попут Берка Зечевића, каткад због лењости, понекад због самоувјерености, занемарују стварност и чињенице, пишући оптужнице као најгоре експертизе међу најгорим теоријама, описујући увијек само једну страну идеолошки утврђене истине. Фалсификују се факти, злочини се представљају као херојски чин националне одбране: убијена дјеца, жене и немоћни сликају се квази-умјетничким сликама и боје бојама националних непријатеља, чије је убијање не само оправдано него и нужни херојски чин. И ту нема разлике: сарајевски вјерници и прикривени атеисти, радници и интелектуалци, политичари, пјесници и болесници подржавају ту варљиву илузију властите чистоте и храбрости у преломним историјским тренуцима, а у бити, пред огледалом вјечности, ето их, малих, сиромашних, мржњом испуњених како батргају у блату стварности, коју сами за себе створише а коју славе. Далеко од Европе, далеко од памети, у грчу – посвађани са моралним вриједностима и са Богом, видно пропадају.

Убиство српског свата, злочини у Добровољачкој, Тузланска колона, Казани, Озрен и Возућа, Мркоњић град, Јајце, Дрвар, Гламоч... цјела Српска крајина у Хрватској, откривају масовне злочине без казне и умртвљену савјест саучесника – цјелог народа.

Глухе уши „драгог народа“ не желе чути, јер никада нису били способни поднијети превише истине. А довољно је знати само нужне чињенице и бити способан сагледати истину изнад чињеница али и без њих. Развој идеје о једном босанско-херцеговачком друштву и политичком поретку стигао је до стања потпуног бесмисла протеклог рата: ко је ту побиједио кога и зашто је сто хиљада људи убијено – коме је требао такав рат и које су то снаге довеле ову земљу и народе у њој до потпуног идеолошког, економског и цивилизацијског слома, у коме је лаж, постала друштвена и лична природа – обавеза која се као мантра рецитује и емитује свакодневно из медија, са политичких говорница и памфлетске вјерске и националистичке литературе, језиком самозаваравања и самообмане – у коме је слика стварности која се гради за себе и друге, потпуно лажна и измишљена.

Слика људске патње и националне трагедије у Сарајеву је идеолошка – блиједна, немоћна и неувјерљива имагинација просјечних тумача прошлости, скривених под идеолошким кишобраном своје вјерске и националне олигархије. За протеклих двадесетак година, у том граду је написано брдо лоше, квази националне литературе, док о срамотама и грешкама властитог народа, о злочинима чињеним у име властитог етноса мало је књига написано уопште, а ниједна вриједна у естетском смислу.

У ствари, о рату се у БиХ увијек писало идеолошки, утилитарно. Као да осим тих друштвених реалности и колективне патње није постојала индивидуална патња и лично страдање.

Али у књизи „Диверзија на Тузланском тргу ‘Капија’“ аутора Илије Бранковића, ево свједочанства о трагедији младих људи, њих више од седамдесет, и неправедном кажњавању појединца да би се избјегла истина и прикриле стварне убице.

Бранковић у књизи указује на лаички приступ Берка Зечевића и Суда Босне и Херцеговине, начин на који Берко мјења већ утврђене чињенице о даљини и положају артиљеријског оруђа из кога је испалена наводна граната, промијера 130 мм.

Послије је и даљина промијењена за 10 километара а ватрени положај премјештен из „села Врбак“ у „рејон насеља Пањик“, чак и даље него што је крајњи домет самог пројектила.

У књизи су стручно анализирани услови растурања пројектила; распоред на површини; разлике у елевацијама и брзинама, условима лета, хемијским својствима барута и његова температура у одређеним условима, случајне грешке, падне тачке, средња вјероватноћа одступања и много чега другог.

Тумачећи законе балистике, Бранковић истиче да „...сваки испалени пројектил слиједи своју властиту путању која се разликује од путање неког другог, истородног пројектила, по даљини, по правцу и по висини. Растурање пројектила (поготка) је неравномјерно, симетрично и просторно ограничено, што је веома важно у случају Тузланска капија“.

Изражена је упечатљива, онтолошка доказаност свих грешака у налазу Берка Зечевића.

У анализи тренутног дејства, радијуса дејства, димензије лијевка, снаге неутралисања живе силе, успјешности дејства и другог, непобитно је утврђено да такве ефекте и посљедице, никада и ни у који условима не може изазвати артиљеријски пројектил 130 мм.

Чак и број фрагмената у тијелима жртава је више од 9 пута већи од могућег броја погодака и доказује да су жртве страдале од оруђа мање снаге, са више мјеста експлозије, што показују гелери који су погађали жртве са више страна и у доње дијелове екстремитета, па је јасно да ниједна жртва није страдала од гелера пројектила 130 мм.

Први пут, кроз дјело и анализу Илије Бранковића, евидентно је направљен рад који представља нешто озбиљно и систематично, што не даје само одговор на питање „ко постави експлозивне направе на Тузланској капији и поби онолику дјецу“, него даје потпуно и јасне одговоре о шовинистичкој и разбојничкој природи режима Алије Изетбеговића. Одговара и на друга постављена питања о његовим налозима за ликвидацију и убијање, чак и властитог народа.